

Margrete! Jeg har stolet paa dit Ord.
Jeg var saa tryg, saa lykkelig forblindet!
Nu vil jeg sejle fra min Fæstemø,
saa dejlig og saa svigefuld i Sindet.
Farvel, Margrete!

Jeg veed, at ingen Mand var tro som jeg.
Aa, jeg har elsket, elsket som en Daare!
Men du bedrog mig med dit Løgnesind,
dit falske Smil, din hykleriske Taare!
Farvel, Margrete!

Farvel! Og tænk imellem paa en Ven,
som fandt sin Fred i Dybets kolde Vande;
som vilde heller bort til Dødens Land
end leve uden dig paa Lysets Strande.
Farvel, Margrete!

Farvel! Farvel! Min Sorg, min Lyst, mit Liv!
Ræk mig din søde Mund til Kys, det sidste!
Se, jeg velsigner dig, min Kærlighed!
Jeg hviske vil, naar mine Øjne briste:
Levvel, Margrete!

Det dystre Efterspil, hvori der ligesom hørtes fjerne Gravklokker, endte med en brudt, vild Klang. Da Karsten saae op for at spørge Jytte, hvad hun syntes om Sangen, blev han forundret over hendes pludselige Bleg-hed. Hun sad med tilbagebøjet Nakke og havde lukket Øjnene.

„Kære — hvad er der i Vejen? Er du syg?“

I Stedet for at svare lagde Jytte Hovedet ned paa sin Arm. Karsten rejste sig langsomt. Et Øjeblik stod han tavs med Haanden paa Stoleryggen og betragtede hende. Saa nærmede han sig mistænksom.